

Свѣтецъ на година они не служувать,  
Темень, свеки они не си палятъ.  
Отъ бога да найдатъ Троемски Християни,  
Що съ чудо учинило, брате,

Во града Троема,  
Що имаше седумдесетъ чешми,  
Що тече'а студна вода;  
Госодъ чудба имъ даде,

Вода-та имъ пресуши.  
Що съ милувале господъ ги дарувалъ,  
Протече'а седумдесетъ чешми

Злато и стрebro;  
Уще толку они такамъ дуздиса'а,  
И на себе и на конѣ,

Що имъ сѣрце сакаше.  
Харно они ми съ пременїа

Салтъ у злато и у стрebro,  
Ела вода нематъ да си пїатъ;  
За вода си тѣрпатъ три недели време;  
Отъ бога да найдатъ, а не вѣруватъ

Вистински господа Исуса Христоса.

Господъ пакъ му ѣ грѣхъ паднало,  
Пакъ вода имъ даде;

Нели съ отвори во Троема града  
Едно блато широко, езеро дълбоко,  
Отъ Троема града три сѣхата место.  
На вода-та господъ стопанъ кладе

Сура ламя мѣршовѣдна;  
На стопан-отъ сече'а таинъ да даватъ

На день по една малка мома.  
Каилъ съ чинїа Троемски Християни;

Таинъ ми си даватъ на день  
По една мома, вода ми си леатъ.

Съ рѣдїа они три години време;  
Какъ станна'а чедверта година,

Доредїа съ сите на рѣдъ.  
Дойде рѣд-отъ и на царъ-отъ,

Таинъ да си даде, вода да палентъ.  
А що имаше цар-отъ една керка

Кайметліа, метеміа,